

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 19. juli 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-680/17	<p>Vethanayagam e.a.</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>I. Er visumkodeksens artikel 32, stk. 3, til hinder for, at en referenceperson som den pågældende med hensyn til sagsøgernes visumansøgning i eget navn har en klage- og søgsmålsmulighed over for afslaget på visum?</p> <p>II. Skal repræsentationen, således som den er reguleret i visumkodeksens artikel 8, stk. 4, forstås således, at ansvaret (også) forbliver hos den repræsenterede stat, eller overdrages ansvaret fuldstændigt til den repræsenterende stat således, at den repræsenterede stat ikke længere selv har kompetence?</p> <p>III. Såfremt begge de repræsentationsformer, der omhandles under II, er mulige efter visumkodeksens artikel 8, stk. 4, litra d), medlemsstat skal da anses for at have truffet den endelige afgørelse som omhandlet i visumkodeksens artikel 32, stk. 3?</p> <p>IV. Er en fortolkning af visumkodeksens artikel 8, stk. 4, og artikel 32, stk. [3], hvorefter visumansøgere kun kan anfægte et afslag på deres ansøgninger ved en forvaltningsmyndighed eller ved en ret i den repræsenterende stat og ikke i den stat, som der er søgt om visum til, i overensstemmelse med adgangen til effektive retsmidler i chartrets artikel 47's forstand? Har det betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, at den foreskrevne procedure sikrer, at ansøgeren har ret til at blive hørt, at han har ret til en sagsbehandling på et af medlemsstaternes sprog, at størrelsen af forvaltningsafgifter og retsgebyrer for klage- og søgsmålsprocedurer ikke er uforholdsmæssige for</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	Dom	29.07.19

	ansøgeren, og at der er mulighed for betalt retshjælp? Har det, henset til statens skønsmargen i visumsager, betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, om en schweizisk ret har en sådan viden om den nederlandske situation, at den kan sikre adgangen til effektive retsmidler?			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-40/17	<p>Fashion ID</p> <p>1. Er ordningen i artikel 22, 23 og 24 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281, s. 31, af 23.11.1995) til hinder for en national bestemmelse, som foruden databeskyttelsesmyndighedernes muligheder for at gribe ind og den berørtes retsmidler indrømmer forbrugerorganisationer beføjelse til at anlægge sag mod den krænkende?</p> <p>Såfremt første spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>2. Er det i en sag som den foreliggende, hvor en person integrerer en programkode i sin internetside, som får brugerens browser til at rekvirere indhold fra en tredjemand og til dette formål videresende personoplysninger til denne tredjemand, den integrerende person, som er »den registeransvarlige« som omhandlet i artikel 2, litra d), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281, s. 31, af 23.11.1995), hvis han ikke selv kan påvirke denne databehandlingsproces?</p> <p>3. Såfremt andet spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger fortolkes således, at den regulerer ansvar og kompetence endeligt i den forstand, at den er til hinder for et civilretligt krav mod en tredjemand, som ganske vist ikke er »den registeransvarlige«, men som etablerer årsagen til behandlingsprocessen uden at påvirke denne?</p> <p>4. Hvis »legitime interesse« skal der tages udgangspunkt i i en konstruktion som den foreliggende i forbindelse med den afvejning, der skal foretages i henhold til artikel 7, litra f), i direktiv 95/46/EF? Er det interessen i at integrere eksternt indhold eller tredjemands interesse?</p> <p>5. Over for hvem skal det samtykke erklæres, som kræves i henhold til artikel 7, litra a), og artikel 2, litra h), i direktiv 95/96/EF, i en sammenhæng som den foreliggende?</p> <p>6. Gælder oplysningspligten i artikel 10 i direktiv 95/46/EF i en situation som den foreliggende også operatøren af en hjemmeside, som har integreret en tredjemands indhold og dermed etablerer årsagen til tredjemands behandling af personoplysninger?</p>	<p>Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Erhvervsstyrelsen Digitaliseringsstyrelsen</p>	Dom	29.07.19

C-476/17	<p>Pelham e.a.</p> <p>1) Foreligger der et indgreb i eneretten for en fremstiller af fonogrammer til reproduktion af hans fonogram i henhold til artikel 2, litra c), i direktiv 2001/29/EF, når meget små lydbidder udtages af hans fonogram og overføres til et andet fonogram? 2) Er et fonogram, som indeholder meget små lydbidder, der er overført fra et andet fonogram, i henhold til artikel 9, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/115/EF et eksemplar af det andet fonogram? 3) Kan medlemsstaterne indføre en bestemmelse, der – som bestemmelsen i § 24, stk. 1, i Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz (lov om ophavsret og beslægtede rettigheder, herefter »UrhG«) – præciserer, at beskyttelsen af fremstilleren af fonogrammens eneret til reproduktion [artikel 2, litra c), i direktiv 2001/29/EF] og spredning [artikel 9, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/115/EF] af hans fonogram er begrænset immanent på den måde, at et selvstændigt værk, som er skabt ved fri benyttelse af hans fonogram, må udnyttes uden hans samtykke? 4) Bliver et værk eller en anden frembringelse som omhandlet i artikel 5, stk. 3, litra d), i direktiv 2001/29/EF benyttet til brug for citater, hvis det ikke fremgår, at der benyttes et fremmed værk eller en fremmed anden frembringelse? 5) Giver de EU-retlige bestemmelser om fremstilleren af fonogrammens ret til reproduktion og spredning [artikel 2, litra c), i direktiv 2001/29/EF og artikel 9, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/115/EF] og undtagelserne fra eller begrænsningerne af disse rettigheder (artikel 5, stk. 2 og 3, i direktiv 2001/29/EF og artikel 10, stk. 2, første punktum, i direktiv 2006/115/EF) et spillerum med hensyn til gennemførelsen i national ret? 6) På hvilken måde skal der ved fastlæggelsen af omfanget af beskyttelsen af fremstilleren af fonogrammens eneret til reproduktion [artikel 2, litra c), i direktiv 2001/29/EF] og spredning [artikel 9, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/115/EF] af hans fonogram og rækkevidden af undtagelserne fra eller begrænsningerne af disse rettigheder (artikel 5, stk. 2 og 3, i direktiv 2001/29/EF og artikel 10, stk. 2, første punktum, i direktiv 2006/115/EF) tages hensyn til de grundlæggende rettigheder i EU's charter om grundlæggende rettigheder?</p>	Kulturministeriet	Dom	29.07.19
C-516/17	<p>Spiegel Online</p> <p>1) Giver de EU-retlige bestemmelser om undtagelserne fra eller indskrænkningerne i disse rettigheder i henhold til artikel 5, stk. 3, i direktiv 2001/29/EF et spillerum ved gennemførelsen i national ret? 2) På hvilken måde skal der ved fastsættelsen af rækkevidden af de i artikel 5, stk. 3, i direktiv 2001/29/EF fastsatte undtagelser fra eller indskrænkninger i ophavsmændenes eneret til reproduktion (artikel 2, litra a), i direktiv 2001/29/EF) og til overføring af deres værker til almenheden, herunder tilrådighedsstillelse for almenheden (artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF), tages hensyn til de grundlæggende rettigheder i EU's charter om grundlæggende rettigheder? 3) Kan de grundlæggende rettigheder informationsfrihed (artikel 11, stk. 1, andet punktum, i EU's charter om grundlæggende rettigheder) eller pressefrihed (artikel 11, stk. 2, i EU's charter om grundlæggende rettigheder) begrunde undtagelser fra eller indskrænkninger i ophavsmændenes eneret til reproduktion (artikel 2, litra a), i direktiv 2001/29/EF) og til overføring af deres værker til</p>	Kulturministeriet	Dom	29.07.19

	<p>almenheden, herunder tilrådighedsstillelse for almenheden (artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF), uden for de i artikel 5, stk. 3, i direktiv 2001/29/EF fastsatte undtagelser eller indskrænkninger? 4) Skal tilrådighedsstillelsen for almenheden af ophavsretligt beskyttede værker på en pressevirksomheds internetportal ikke anses for redegørelse for dagsbegivenheder – der ikke kræver tilladelse – i henhold til artikel 5, stk. 3, litra c), andet alternativ, i direktiv 2001/29/EF, fordi det var muligt for og med rimelighed kunne forventes af pressevirksomheden, at den inden tilrådighedsstillelsen for almenheden af ophavsmandens værker indhentede dennes samtykke? 5) Er der ikke tale om en offentliggørelse til brug for citater i henhold til artikel 5, stk. 3, litra d), i direktiv 2001/29/EF, hvis citerede tekstværker eller dele deraf ikke – f.eks. gennem indrykninger eller fodnoter – integreres uadskilleligt i den nye tekst, men derimod gøres tilgængelig for almenheden på internettet som et link til pdf-filer, der kan downloades, uafhængigt af den nye tekst? 6) Skal der i forbindelse med spørgsmålet om, hvornår et værk allerede er gjort tilgængeligt for almenheden på lovlig vis som omhandlet i artikel 5, stk. 3, litra d), i direktiv 2001/29/EF, tages udgangspunkt i, om dette værk i sin konkrete udformning tidligere allerede har været offentliggjort med ophavsmandens samtykke?</p>			
C-556/17	<p>Torubarov</p> <p>Skal artikel 46, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at de ungarske retter kan ændre administrative afgørelser, der er truffet af en myndighed med kompetence i asylsager, hvorved der gives afslag på international beskyttelse, og at de ungarske retter kan tildele en sådan beskyttelse?</p>	Udenrigsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	29.07.19
C-589/17	<p>Prenatal</p> <p>3. november 2008. EU-Domstolen er forelagt følgende præjudicielle spørgsmål:</p> <p>1. Er Kommissionens beslutning COM (2008) 6317 final af 3. november 2008 om indførsel af tekstilvarer med angivet oprindelse i Jamaica (sag REM 03/07), der fastslår, at det er berettiget at foretage efterfølgende bogføring af importafgifter, og at det ikke er berettiget at meddele fritagelse for disse afgifter i et konkret tilfælde, i strid med EU-retten, [org. s. 12] navnlig med EFtoldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), og artikel 239? Desuden forelægges præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 905, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, nemlig følgende: 1) Når der anmodes om fritagelse for toldafgifter, og Kommissionen meddeler en afgørelse om, at den foreliggende sag frembyder faktiske og retlige forhold, der kan sammenlignes med dem, der forelå i en tidligere sag, som Kommissionen allerede har afgjort, eller en afgørelse om, at Kommissionen allerede har fået forelagt en sammenlignelig sag, der er under behandling, skal det da antages, at disse afgørelser er retsakter, der er bindende for myndighederne i den medlemsstat, hvori anmodningen om fritagelse for toldafgifter</p>	Skattestyrelsen	Dom	29.07.19

	<p>er indgivet, og som derfor kan gøres til genstand for prøvelse iværksat af den, der har anmodet om fritagelsen (artikel 239 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks) eller om ikke at bogføre disse afgifter [nævnte forordnings artikel 220, stk. 2, litra b]? 2) Såfremt der ikke er tale om en afgørelse fra Kommissionen med et juridisk bindende indhold, tilkommer det da de nationale myndigheder at undersøge, om der i den pågældende sag er sådanne sammenlignelige faktiske og retlige forhold? 3) I bekræftende tilfælde, og hvis en sådan undersøgelse er blevet foretaget og har ført til den konklusion, at der ikke foreligger sådanne forhold, skal artikel 905, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks da finde anvendelse, og skal Kommissionen følgelig træffe en afgørelse, der er juridisk bindende for de nationale myndigheder?</p>			
C-620/17	<p>Hochtief Solutions Magyarországi Fióktelepe [uddrag – 7 af 10 spørgsmål]Sagen vedrører:1) Skal de grundlæggende EU-retlige principper og bestemmelser (navnlig artikel 4, stk. 3, TEU og kravet om ensartet fortolkning), som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol, særligt i dommen afsagt i Köbler-sagen, fortolkes således, at en konstatering af, at en ret i en medlemsstat, hvis afgørelser ikke kan appelleres, er erstatningsansvarlig for en dom, der er i strid med EU-retten, alene kan støttes på national ret eller på de i national ret fastsatte kriterier, og i benægtende fald skal de grundlæggende EU-retlige principper og bestemmelser, navnlig de af Den Europæiske Unions Domstol fastsatte tre kriterier i Köbler-dommen for at fastslå en »stats« ansvar, da fortolkes således, at opfyldelsen af betingelserne for en medlemsstats ansvar som følge af denne stats domstoles tilsidesættelse af EU-retten skal vurderes i henhold til national ret? 2) Skal de grundlæggende EU-retlige principper og bestemmelser (navnlig artikel 4, stk. 3, TEU og kravet om ensartet fortolkning), særligt i dommene afsagt af Den Europæiske Unions Domstol vedrørende medlemsstatens ansvar i bl.a. sagerne Francovich, Brasserie du pêcheur og Köbler, fortolkes således, at retskraften af domme, som er i strid med EU-retten, og som er afsagt af en ret i medlemsstat, hvis afgørelser ikke kan appelleres, udelukker, at det fastslås, at medlemsstaten er erstatningsansvarlig? 3) Henset til direktiv 89/665/EØF, som ændret ved direktiv 2007/66/EØF, og til direktiv 92/13/EØF ønskes det oplyst, om fremgangsmåderne ved klager vedrørende indgåelse af offentlige kontrakter, der overstiger de EU-retlige tærskelværdier, og domstolsprøvelsen af den administrative afgørelse, der er truffet i denne sag, er relevante med henblik på EU-retten, og i bekræftende fald om EU-retten og Den Europæiske Unions Domstols praksis (bl.a. dommene afsagt i sagerne Kühne & Heitz, Kapferer og navnlig i sagen Impresa Pizzarotti) angående behovet for som ekstraordinært søgsmål at tillade fornyet prøvelse, der udledes af national ret vedrørende domstolsprøvelse af den administrative afgørelse, som er truffet i den pågældende klagesag i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, er relevante? 4) Skal direktiverne vedrørende klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter (dvs. direktiv 89/665/EØF, som ændret ved direktiv 2007/66/EF, og direktiv 92/13/EØF) fortolkes</p>	Udenrigsministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	29.07.19

	<p>således, at en national lovgivning, hvorefter de nationale retter, der påkender hovedsagen, kan undlade at tage hensyn til en omstændighed, der skal undersøges i henhold til en dom fra Den Europæiske Unions Domstol – afsagt som led i en præjudiciel forelæggelse inden for rammerne af en klageprocedure i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter – er i overensstemmelse med disse direktiver, når denne omstændighed ikke tages i betragtning af de nationale retsinstanser, som skal træffe afgørelse i en sag, der er anlagt med påstand om fornyet prøvelse, som er anlagt til prøvelse af den i hovedsagen vedtagne afgørelse? 5) Skal Rådets direktiv 89/665/EØF af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter, navnlig dets artikel 1, stk. 1 og 3, og Rådets direktiv 92/13/EØF af [25.] februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation, navnlig dets artikel 1 og 2 – navnlig henset til dommene afsagt i sagerne Willy Kempter, Pannon GSM og VB Pénzügyi Lízing, samt i sagerne Kühne & Heitz, Kapferer og Impresa Pizzarotti – fortolkes således, at det er i overensstemmelse med disse direktiver, kravet om effektiv domstolsbeskyttelse, ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet, at en national lovgivning henholdsvis anvendelsen heraf, hvorefter den ret, der påkender en sag – på trods af, at en dom afsagt af Den Europæiske Unions Domstol i forbindelse med en præjudiciel forelæggelse, inden der afsiges dom i sagen i anden instans, fastlægger en relevant fortolkning af de EU-retlige bestemmelser – afviser sagen som følge af forældelse og efter, at den ret, der påkender en påstand om fornyet prøvelse har fundet, at denne skal afvises? 6) Såfremt et søgsmål med påstand om fornyet prøvelse med henblik på at genskabe den forfatningsmæssige forenelighed i medfør af en ny afgørelse fra forfatningsdomstolen skal tillades i henhold til national ret, ønskes oplyst, om ikke fornyet prøvelse bør tillades i henhold til ækvivalensprincippet og det i Transportes Urbanos-dommen fastsatte princip, når der i hovedsagen som følge af de i national ret fastsatte procesfrister ikke kunne tages hensyn til en dom afsagt af Den Europæiske Unions Domstol?</p>			
C-16/18	<p>Dobersberger</p> <p>1) Omfatter anvendelsesområdet for direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (herefter også kort benævnt »direktivet«), navnlig dets artikel 1, stk. 3, litra a), tillige levering af tjenesteydelser, så som forplejning af passagerer med mad og drikke, service ombord eller rengøringsydelser, som udføres af arbejdstagere i en tjenesteydelsesvirksomhed, der har hjemsted i udstationeringsmedlemsstaten (Ungarn) med henblik på opfyldelse af en kontrakt med en jernbanevirksomhed, der har hjemsted i værtsmedlemsstaten (Østrig), når disse tjenesteydelser leveres om bord på internationale tog, der ligeledes kører igennem værtsmedlemsstaten? 2) Omfatter direktivets artikel 1, stk. 3, litra a), tillige den situation, at en tjenesteydelsesvirksomhed, der har hjemsted i udstationeringsmedlemsstaten, ikke leverer de tjenesteydelser, der er nævnt i spørgsmål 1), med henblik på opfyldelse af en</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	29.07.19

	<p>kontrakt med jernbanevirksomheden i værtsmedlemsstaten, som i sidste instans drager nytte af tjenesteydelserne (modtageren af tjenesteydelserne), men med henblik på opfyldelse af en kontrakt med en anden virksomhed i værtsmedlemsstaten, som på sin side har indgået en kontrakt med jernbanevirksomheden (underkontrahentkæde)? 3) Omfatter direktivets artikel 1, stk. 3, litra a), tillige den situation, at en tjenesteydelsesvirksomhed, der er etableret i udstationeringsmedlemsstaten, ikke benytter egne arbejdstagere ved levering af de tjenesteydelser, der er nævnt i spørgsmål 1), men personale ansat i en anden virksomhed, som blev stillet til dens rådighed allerede i udstationeringsmedlemsstaten? 4) Uanset besvarelsen af spørgsmål 1), 2) og 3): Er EU-retten, navnlig fri udveksling af tjenesteydelser (artikel 56 og 57 TEUF), til hinder for en national ordning, hvorefter det er et ufravigeligt krav, at virksomheder, der udstationerer arbejdstagere på en anden medlemsstats område med henblik på levering af en tjenesteydelse, overholder arbejds- og ansættelsesvilkår i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i direktivets artikel 3, stk. 1, samt overholder forpligtelser i tilknytning hertil (så som navnlig forpligtelsen til at anmelde grænseoverskridende udstationering af arbejdstagere til en myndighed i værtsmedlemsstaten samt til at medbringe dokumentation for størrelsen af lønnen til disse arbejdstagere og for, at de er omfattet af en social sikringsordning), tillige i de tilfælde, hvor de arbejdstagere, der er blevet udstationeret på tværs af grænserne, (for det første) tilhører det mobile personale i en jernbanevirksomhed, der driver grænseoverskridende virksomhed eller en virksomhed, der leverer tjenesteydelser, der er typiske for en jernbanevirksomhed (forplejning af passagerer med mad og drikke; service om bord) i tog, der passerer grænserne mellem medlemsstaterne, og hvor udstationeringen (for det andet) overhovedet ikke beror på en tjenesteydelsesaftale, eller i det mindste ikke beror på en aftale om levering af tjenesteydelser mellem den udstationerende virksomhed og tjenesteydelsesmodtageren, der driver virksomhed i en anden medlemsstat, idet den udstationerende virksomheds forpligtelse over for tjenesteydelsesmodtageren – der driver virksomhed i en anden medlemsstat ved hjælp af underkontrahenter (en underkontrahentkæde) – og hvor det udstationerede personale, der (for det tredje) ikke er ansat af den udstationerende virksomhed, men af en tredjemand, som overlod sine ansatte til den udstationerende virksomhed allerede i den medlemsstat, hvor den udstationerende virksomhed har hjemsted?</p>			
C-209/18	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 14, stk. 1, artikel 15, stk. 1, artikel 15, stk. 2, litra b) og c), artikel 15, stk. 3, og artikel 25 i servicedirektivet (1), og artikel 49 TEUF og 56 TEUF, idet den har opretholdt kravene vedrørende hjemstedet for patentagentselskaber i henhold til § 29a, nr. 7, sammenholdt med § 2, stk. 1, litra c), i Patentanwaltsgesetz (lov om patentagenter), og for civilingeniørselskaber i henhold til § 25, stk. 1, i Ziviltechnikergesetz (lov om civilingeniører), kravene vedrørende den retlige form og kapitalandele i civilingeniørselskaber i henhold til § 26, stk. 1, og § 28, stk. 1, i Ziviltechnikergesetz, i patentagentselskaber i henhold til § 29a,</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	29.07.19

	nr. 1, 2 og 11, i Patentanwaltsgesetz og i dyrlægeselskaber i henhold til § 15a, stk. 1, i Tierärztegesetz (lov om dyrlæger) samt har opretholdt begrænsninger for civilingeniørselskabers tværfaglige aktiviteter i henhold til § 21, stk. 1, i Ziviltechnikergesetz og for patentagentselskaber i henhold til § 29a, nr. 6, i Patentanwaltsgesetz. — Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
C-359/18 P	Shire Pharmaceuticals Ireland mod EMA (appel) Påstande: — EMA's appel tages til følge, og Rettens dom i sag T-80/16 ophæves. — Frifindelse for så vidt angår annullationspåstanden. — Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagsomkostningerne (herunder sagsomkostningerne ved Retten).	Lægemedelstyrelsen	Dom	29.07.19
C-360/18	Cargill Deutschland Sagen vedrører: Skal tilbagebetalingen af produktionsafgifterne i sukkersektoren, for hvilke der i henhold til Rådets forordning (EU) nr. 1360/2013 af 2. december 2013 om fastsættelse af produktionsafgifter i sukkersektoren for produktionsårene 2001/02, 2002/03, 2003/04, 2004/05 og 2005/06, den koefficient, som kræves for beregning af tillægsafgiften for produktionsårene 2001/02 til 2004/05, og det beløb, som sukkerproducenterne skal betale sukkerroesælgere som følge af forskellen mellem den maksimale afgift og den afgift, der skal opkræves for produktionsårene 2002/03, 2003/04 og 2005/06 skal foretages andre beregninger end tidligere, under hensyntagen til ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet foretages efter national lovgivning og navnlig under anvendelse af den i denne lovgivning fastsatte forældelsesregler?	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	29.07.19
C-385/18	Arriva Italia e.a. Udgør en foranstaltning, hvorefter en aktør inden for jernbanetransportsektoren modtager et lovbestemt indskud på 70 mio. EUR under betingelserne i lov nr. 208 af 28. december 2015 (artikel 1, stk. 867), som ændret ved lovdekret nr. 50 af 24. april 2017, og det nævnte indskud efterfølgende overdrages til en anden økonomisk aktør uden offentligt udbud og vederlagsfrit, under de beskrevne faktiske og retlige omstændigheder, statsstøtte som omhandlet i artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde? Er nævnte støtte i bekræftende fald da under alle omstændigheder forenelig med EU-retten, og hvilke følger har det, at foranstaltningen ikke er blevet anmeldt i overensstemmelse med artikel 107, stk. 3, TEUF?	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Energistyrelsen	GA	29.07.19
C-432/18	Consorzio Tutela Aceto Balsamico di Modena Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse med henblik på fortolkning af artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 583/2009 af 3. juli 2009 om registrering af en betegnelse i registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser (Aceto Balsamico di Modena (BGB), EUT L 175 af 4.7.2009, s. 7): Omfatter beskyttelsen af den samlede betegnelse »Aceto Balsamico di Modena« anvendelsen af de enkelte ikke-geografiske elementer, der indgår i den sammensatte betegnelse (»aceto«, »balsamico«, »aceto balsamico«)?	Miljø- og Fødevareministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	29.07.19

C-468/18	<p>R</p> <p>Såfremt en ret i en medlemsstat anmodes om at træffe afgørelse i en sag vedrørende tre anmodninger, nærmere bestemt om opløsningen af ægteskabelige forbindelser for forældrene til et mindreårigt barn, om forældreansvaret over for dette barn og om underholdspligten i forhold til det samme barn, kan bestemmelserne i artikel 3, litra a), artikel 3, litra d), og artikel 5 i forordning nr. 4/2009 da fortolkes således, at den ret, som har kompetence til at påkende skilsmisssagen, som – samtidig – er retten på det sted, hvor sagsøgte har sin sædvanlige bopæl, og den ret, for hvilken sagsøgte har givet møde, kan træffe afgørelse om anmodningen om underhold til barnet, selv om retten har erklæret sig inkompetent med hensyn til forældreansvaret over for det nævnte barn, eller kan anmodningen om underhold da kun afgøres af den ret, som har kompetence til at træffe afgørelse i den verserende sag om forældreansvaret over for dette barn?</p> <ul style="list-style-type: none"> • Såfremt en sag indbringes for en tilsvarende national ret, er anmodningen om underhold til det mindreårige barn da accessorisk i forhold til den verserende sag om forældreansvar som omhandlet i forordningens artikel 3, litra d)? • Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, er det da til barnets bedste, at den på grundlag af artikel 3, litra a), i forordning (EF) nr. 4/2009 kompetente ret i en medlemsstat træffer afgørelse vedrørende forældrerens underholdspligt i forhold til mindreårigt barn som følge af det ægteskab, hvorom der anmodes om opløsning, såfremt denne ret har erklæret sig inkompetent for så vidt angår forældreansvaret, idet den med retskraft har fastslået, at betingelserne i artikel 12 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 ikke er opfyldt? 	Børne- og Socialministeriet Justitsministeriet	GA	29.07.19
----------	--	---	----	----------